

Privilegium Magdalény

Tvář osvícená prudkým světlem, okolní prostor se topí ve stínu, V polotmě jen zahlédneme obrys lebky – symbol pomíjivosti a kříž s ukřižovaným. Žena šatem roztrženým poodhalená na znamení kajivosti a s výrazem touhy ponořená do modlitby.

To je nám dobře známý způsob vyobrazení Marie Magdalény, kajicnice, apoštolky apoštolů, ženy vášnivě milující Ježíše Krista, ve kterém poznala svého Pána, který jediný mohl dát a vrátit důstojnost a smysl jejímu životu.

V evangeliu sv. Jana čteme, že Marie Magdalská byla jedna z těch, které vytrvaly spolu s Pannou Marií, Matkou Ježíšovou pod křížem až do skonu Ježíše Krista. Byla tam, kam se krom Jana nikdo z učedníků neodvážil jít. Viděla smrt toho, o kterém věřila, že je Zachránce, Vykupitel a Spasitel, Pomazaný – Mesiáš. Stála u hrobu, do kterého ho položili. A k tomuto hrobu přichází hned jak je to možné prvního dne v týdnu [...] *časně ráno ještě za tmy, aby byla blízko milovanému, a viděla, že je kámen od hrobu odstraněn. Běžela proto k Šimonu Petrovi a k tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: »Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili«¹.*

Magdaléna vidí a své poznání – světlo dávající vidět nedává prostor k diskusi – předává apoštolům. Ti její slovo slyší a běží se přesvědčit. A *Šimon Petr vešel do hrobky a viděl, že tam leží pruhy plátna; [...] vstoupil i ten druhý učedník, viděl a uvěřil. [...] Učedníci se pak zase vrátili domů.*

Marie u hrobu zůstává a pláče. Bolest lásky, dává Marii vidět posly útěchy Boží, anděly, kteří se jí v údivu (nakolik se anděl může divit) táží nad plátny prázdného hrobu, mlčenlivého to svědka vítězství života nad smrtí: *»Ženo, proč pláčeš«?* Vyjevuje svou jedinou touhu, spatřit ještě jednou tvář (byť mrtvou) svého milovaného. To samé vzápětí opakuje za sebou stojícímu Ježíši, kterého nepoznává: *»Pane, jestliže tys ho odnesl, pověz mi, kam jsi ho položil, a já ho přenesu«.* Mrtvý patří do hrobu. Tam mu má být vzdávána úcta.

A tu zazní osobní oslovení, které je nezaměnitelné, neopakovatelné, slovo Boží, ve kterém nám zní celá naše historie a z kterého dýchá Láska – Bůh sám, který nás zná a přesto miluje svou láskou nekonečnou a povolává nás jménem (srov. Iz 43.1) – *»Marie«!* Marie slyší a pozná hlas tak, že se chce vrhnout milovanému kolem krku. Ježíš ji ale zadrží a vyzve, aby jej rozjímal na jeho cestě k Otci, a tak vede až k plnému vyznání samotné Magdalény před učedníky: „Viděla jsem Pána!“ (Jan 20,18)².

Nestačí Janova víra v prázdný hrob. *»Ještě totiž nerozuměli Písmu, že Ježíš musí vstát z mrtvých«.* Nestačí ani velká láska Magdalény s její touhou zadržet Zmrtvýchvstalého. Setkání s Ježíšem musí mít pokračování. Nestačí utěšovat se zjevením, osobním setkáním a poznáním. Je třeba se nechat v rozjímání vést k hlubšímu pochopení Ježíšova poslání, které nás volá k úkolům, které jsme si ani ve snu nepředstavovali: od touhy po osobní útěše k poslání stát se apoštolkou či apoštolem apoštolů. Není plné radosti ze setkání s Ježíšem Kristem, nevede-li k hlásání radostné zvěsti evangelia.

Marie Magdaléna toto pozvání přijala. Přijměme ho i my!?! Kolika lidem ještě do konce prázdnin předám poselství o Zmrtvýchvstání?

Na tuto apoštolskou cestu vám i celé farnosti na přímluvu sv. Máří Magdalény žehnám

Ex Urbe

váš

P. Marek

¹ Text kurzívou v článku jsou citované verše z Jan 20,1-18

² Srov. FRANTIŠEK, enc. *Lumen Fidei*, 29.6.2013, Řím.